

XVII.

Forflag til Lov

om

nogle Forandringer i Fæstelovgivningen.

(Som vedtaget ved 3die Behandling i

Landstthinget den 29de November 1860.)

§ 1.

Den i Kongelig Resolution af 6te Juni 1806 (bekjendtgjort ved Rentekammerplacat af 7de s. M.) indeholdte Regel, at Bestemmelserne i Forordningerne af 19de Marts 1790 og 15de Juni 1792 om Bøndergaardes Bortfæstning eller Bortforpagtning paa langt Aaremaal ere gjældende ogsaa i Henseende til Selveiere og Arvefæste-Bøndergaarde, ophæves forsaavidt angaaer de Bøndergaarde, der i det Mindste i 20 Aar have været besiddede af Selveiere eller Arvefæstere med Ret til at sælge og pantsætte, altsaa i dette Tidsrum hverken have henhørt til nogen Hovedgaards, Stiftelses eller Embedes Fæstebøndergods eller til nogen ved Sammenkjøb eller paa anden Maade paa een Haand samlet Besiddelse af flere end 3 Bøndergaarde.

§ 2.

Naar en Eier af Fæstegods for Indenrigsministeriet godtgjør, at han efter denne Lovs Udgivelse til fuldkommen Eiendom eller til Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte deraf har afhændet mindst 9 Gaarde til Brugerne eller et af disses Børn, Svigerbørn, Steds eller Pleiebørn, (hvorved det af disse altid skal have Fortrin, som Faderen, eller hvis han

ingen Bestemmelse har efterladt sig, Møderen beviislig dertil have udseet) da skal Eieren være berettiget til ved Fæsteledighed eller med Brugernes Samtykke at udtage til fri Naadighed som over Hovedgaardsjord saa meget Hartkorn af det øvrige Bøndergods, som udgjør 1/3 af det Bortfolgte. Det Samme gjælder for hver 9 Gaarde, han fremdeles paa saadant Maade afhænder, og skal samme Ret tilkomme den, som ved nærværende Lovs Udgivelse ikke eier 10 Bøndergaarde, naar han paa fornævnte Vilkaar sælger, hvad han har, med Undtagelse af den Deel, som efter det Forestaaende tilfalder ham selv.

Denne Ret tilkommer ligeledes Besiddere af Lehn, Stamhuse og Fideicommissgods, saavel som Vestyrelserne af de offentlige Stiftelser, som ikke henhøre under Loven 24de April 1860, dog saaledes, at det til fri Disposition udtagne Hartkorn bliver vedkommende Lehns, Stamhuses, Fideicommissgods eller Stiftelses Eiendom.

Det Areal, som ifølge det Ovenstaaende agtes indtaget til fri Naadighed, skal nøiagtig opgives for Indenrigsministeriet, og kan dettes Meddelelse om, at den foreffrevne Betingelse er opfyldt, og at der intet findes mod Bereg-